

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. C.**, zastoupeného Mgr. Viktorem Chytkou, advokátem se sídlem Brno, Čechyňská 14a, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 30.3.2016, č. j. MSK 2769/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 12.4.2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2016, č. j. MSK 2769/2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 12.11.2015, č. j. 56436/2015/Rozs, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně odepřel žalobci jeho zákonné právo účastnice správního řízení, věc projednal v jeho nepřítomnosti a v nepřítomnosti právní zástupkyně. Uvedl, že správní orgán I. stupně nařídil celkem čtyři ústní jednání, kterých se však žalobce z doložených objektivních důvodů (1 krát pracovní povinnosti a 3 krát pracovní neschopnost) nemohl osobně zúčastnit. Z důvodu překážek spočívajících v nepříznivém zdravotním stavu, jednalo se o postižení pohybového aparátu, se žalobce snažil o přeložení místní příslušnosti

rozhodujícího orgánu do místa jeho trvalého bydliště. O těchto návrzích však nebylo procesně správně rozhodnuto. S těmito návrhy se správní orgán vypořádal toliko formou prostého sdělení o nevyhovění, což odůvodnil tím, že není ekonomické přesouvat místní příslušnost do místa trvalého bydliště žalobce z důvodu vyšších nákladů na provedení dalších důkazů výslechem svědků – zasahujících policistů, přitom takové důkazy správní orgán I. stupně nakonec ani neprováděl. Takový postup však žalovaný označil za nikoliv nezákonný. Argumentaci žalovaného, že by postoupením věci k projednání jinému správnímu orgánu nebyl dodržen prezentovaný společenský zájem na projednání přestupku v místě, kde byl spáchán – místní znalost, možnost dokazování, vymáhání sankce, je zde s ohledem na charakter přestupku, zcela lichá. Žalobce dále uvedl, že 13.11.2015 udělil procesní plnou moc k zastupování před správním orgánem Mgr. M., a to za situace, kdy další nařízené ústní jednání se mělo konat 16.11.2015. Správní orgán I. stupně však již dne 12.11.2015 vydal ve věci rozhodnutí. Žalobci, respektive jeho zástupkyni tak znemožnil účast u nařízeného jednání a možnost obhajoby a dalších procesních úkonů. I tento postup správního orgánu I. stupně označil žalovaný za zákonný s odůvodněním, že správní orgán I. stupně nemusel čekat do data dalšího nařízeného jednání, když sám posoudil omluvu žalobce z jednání nařízeného na 12.11.2015 jako nedostatečnou. Žalobce k tomu dále podotkl, že není oprávněním a zákonným postupem správního orgánu I. stupně, aby sám zkoumal a hodnotil doložený charakter zdravotních potíží a dělal si úsudky o možnosti účasti žalobce na ústním jednání. K takovému hodnocení nemá dostatečnou legitimaci. Dle názoru žalobce správní orgán I. stupně mohl vydat ve věci rozhodnutí teoreticky nejdříve dne 18.11.2015. Možnost účasti jeho zástupkyně u ústního jednání byla v důsledku nezákonného postupu správního orgánu I. stupně žalobci odňata. Již dne 16.11.2015, kdy mělo proběhnout další nařízené jednání, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně předáno k poštovní přepravě a dne 18.11.2015, tj. v den posledního termínu nařízeného ústního jednání, již bylo rozhodnutí žalobci doručováno. S těmito námitkami, které uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalovaný nevypořádal.

Žalobce rovněž namítal, že mu bylo odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že shodnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný se k ní vyjádřil. Charakterem omluv se v rozhodnutí podrobně zabýval a dodal, že způsob omluv a prokazování jejich důvodů nasvědčuje jejich možné účelovosti. Zejména tomu nasvědčuje skutečnost, že žalobci byla rozhodnutí o pracovní neschopnosti vystavována vždy nově v souvislosti s každým dalším nařízeným ústním jednáním. Vzhledem k tomu, že žalobce měl povoleny vycházky, vyjma posledního rozhodnutí o pracovní neschopnosti, nelze mít na základě samotných rozhodnutí o pracovní neschopnosti za prokázané, že jeho zdravotní stav mu znemožňoval dostavit se k ústnímu jednání. Žádné doplňující vyjádření lékaře o tom, jakým faktickým způsobem mu jeho zdravotní stav brání v účasti u jednání, přitom žalobce nepředložil. Správní orgán je přitom samozřejmě nejen oprávněn, ale i povinen hodnotit zdravotní stav obviněného v rámci hodnocení důvodnosti omluvy. Jestliže však žalobce žádné bližší informace o svém zdravotním stavu nesdělil, respektive tyto neprokázal (např. potvrzením lékaře), pak samotná pracovní neschopnost nemusí být uznatelným důvodem omluvy, na což byl žalobce předem upozorněn.

K návrhu žalobce na projednání přestupku u jiného než místně příslušného správního orgánu podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, žalovaný uvedl, že se nejedná o žádost ve smyslu § 44 správního řádu, kterou by se zahajovalo samostatné řízení, ale pouze o návrh účastníka řízení, aby správní orgán zvolil určitý procesní postup. Absence formálního rozhodnutí o takovém návrhu není vadou řízení. Žalovaný přitom odkázal na odbornou literaturu, dle níž se usnesení nevydává v případě, kdy účastník o změnu příslušnosti správního orgánu požádal, avšak ke změně nedojde. Žalovaný trval na svém názoru, že mimořádné důvody k postoupení věci nebyly v daném případě dány.

K posloupnosti ústních jednání nařízených předvoláním ze dne 22.10.2015 na den 12.11.2015, resp. 16.11.2015, resp. 18.11.2015 žalovaný poukázal na obsah předvolání, z něhož je více než zřejmé, že žalobce neměl na výběr libovolný z těchto termínů, nýbrž že každý další termín platí pouze pro případ, že na předchozí termín se žalobce náležitě omluví pro prokazatelnou a důvodnou překážku. Rovněž z formální úpravy předvolání je zřejmé, že řádným termínem jednání je 12.11.2015 a další termíny jsou termíny náhradními pro případ náležité omluvy z řádného termínu. Není přitom pravda, že se žalovaný s touto námitkou nevypořádal. Učinil tak na straně 4 v odstavci třetím svého rozhodnutí.

K právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný jednak odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se ustálila na závěru, že postačí, je-li účastník řízení v předvolání k ústnímu jednání o tomto právu poučen (viz předvolání ze dne 20.10.2015), neboť účelem ústního jednání je mimo jiné i realizace práva vyjádřit se k věci, k provedeným důkazům a ke všem podkladům rozhodnutí. I s touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a to v rámci námítky o konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce (viz strana 4 odst. čtvrtý rozhodnutí).

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou k rukám jeho zástupce dne 1.8.2016 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů byly zjištěny následující pro věc významné skutečnosti. Dne 26.8.2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 7.9.2015. Žalobci bylo sděleno, že je obviněn z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů pro porušení ust. § 18 odst. 3 téhož zákona, je obviněn z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že dne 9.6.2015 v 17:00 hodin řídil

motorové vozidlo tovární značky Hyundai I40, RZ X, v katastru obce Příbor-Hájov, na silnici I/48 u připojovacího pruhu na tuto silnici ve směru další jízdy na obec Nový Jičín, nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 146 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu mimo obec o 50 km/h a více, přesně tedy o 56 km/h. Z ústního jednání na 7.9.2015 se žalobce nejprve telefonicky dne 2.9.2015 a následně písemně omluvil pracovními povinnostmi – účastí na dlouhodobě plánovaném školení dne 7.9.2015. Správní orgán I. stupně tuto omluvu uznal, jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 7.9.2015, v němž je současně správním orgánem konstatováno, že pracovní povinnosti nejsou primárním důvodem pro uznání omluvy, nicméně se jedná o prvou omluvu žalobce v daném řízení a proto rozhodl, že jí vyhoví. Dne 7.9.2015 tedy správní orgán ve věci nejednal.

Další ústní jednání správní orgán nařídil dne 9.9.2015 na 30.9.2015. V předvolání k ústnímu jednání, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 21.9.2015 bylo žalobci dáno poučení podle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Tyto důvody je povinen také řádně dokladovat. Dále byl poučen dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o tom, že správní orgán může věc projednat i rozhodnout při nařízeném ústním jednání bez jeho přítomnosti, jestliže se k řízení odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu a přestupková věc tak může být v jeho nepřítomnosti rozhodnuta a ztrácí tak svou zaviněnou případnou nepřítomností právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán v této listině současně žalobci sdělil k jeho omluvě ze dne 3.9.2015, že pracovní povinnosti nejsou důvodem pro uznání omluvy, nicméně, že v tomto případě se jednalo o jeho první omluvu v řízení a proto správní orgán rozhodl, že jí vyhoví. Příště však již nebude tento typ omluvy (z pracovních důvodů) ze strany správního orgánu akceptován. Žalobci bylo dáno poučení také podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, poučen byl rovněž dle § 33 odst. 1 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce, o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), poučen byl také podle § 36 odst. 2 správního řádu a podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy o právu vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.

Z ústního jednání nařízeného na den 30.9.2015 se žalobce omluvil podáním doručeným správnímu orgánu 29.9.2015, přičemž sdělil, že v účasti mu brání zdravotní důvody. Omluvu doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného 22.9.2015. Tuto omluvu správní orgán akceptoval. Jak plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 30.9.2015 vyhodnotil ji jako řádnou a důvodnou, věc neprojednal a nařídil další ústní jednání, a to na 22.10.2015. Předvolání k ústnímu jednání spolu s poučeními shodnými jako v předchozích předvoláních bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 9.10.2015.

Žalobce se opětovně omluvil podáním doručeným správnímu orgánu 20.10.2015, sdělil opět, že mu v účasti u ústního jednání brání zdravotní důvody. Na výzvu správního orgánu doložil dne 21.10.2015 rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného dne 19.10.2015, podle něhož byl práce neschopen od 19.10.2015 a byly

mu povoleny vycházky od 19.10.2015. Datum další kontroly byl stanoven na 26.10.2015. I tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval.

Další ústní jednání nařídil správní orgán dne 22.10.2015 na 12.11.2015. Náhradní termíny v případě, že se žalobce nebude moci k ústnímu jednání dostavit Městský úřad v Kopřivnici stanovil na 16.11.2015 nebo 18.11.2015, a to vždy v čase 13:00 hodin s tím, že tyto termíny jsou míněny tak, že v případě prokazatelné a důvodné překážky, která by mu bránila účastnit se nařízeného ústního jednání, je dalším termínem ústního jednání časově nejbližší následující datum. Správní orgán poznamenal, že toto vyrozumění mu dává na vědomí, aby si mylně nevysvětlil, že si může ze stanovených termínů vybrat libovolné datum. Tato pasáž s uvedením náhradních termínů je v textu předvolání v samostatném odstavci a je zvýrazněna podtržením jednotlivých řádků textu. Žalobci byla dána shodná poučení jako v předchozích předvoláních k ústním jednáním, tedy i dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu a dále správní orgán I. stupně uvedl k omluvě žalobce z ústního jednání ze dne 22.10.2015, že žalobci sděluje, že tuto akceptoval a pro příští případy jej upozorňuje na to, že z každého nařízeného termínu ústního jednání, např. v případě nemoci je povinen se řádně a včas omluvit a omluvu dokladovat tak, aby bylo zřejmé, že jeho zdravotní stav je natolik vážný, že z pohledu lékaře se nemůže nařízeného ústního jednání zúčastnit. V případě, že tak neučiní příště, nebude již taková jeho omluva akceptována.

Správní orgán se v tomto předvolání k ústnímu jednání rovněž vyjádřil k žádosti žalobce uvedené v přípisu ze dne 19.10.2015, který byl doručen správnímu orgánu 21.10.2015, aby věc byla postoupena k projednání Městskému úřadu ve Vsetíně z důvodu přetrvávající pracovní neschopnosti spojené s omezením hybnosti a bylo by proto vhodnější a pro něho fakticky dostupnější, aby projednání přestupku proběhlo v místě jeho bydliště. Správní orgán k tomu žalobci sdělil, že podle § 55 odst. 1 zákona o přestupcích je k projednání přestupku místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán, dále byl poučen podle § 124 odst. 1 zákona o silničním provozu, byla rovněž citována ust. § 66 odst. 1 zákona o obcích a § 61 odst. 1 písm. a), § 61 odst. 2 písm. b) a § 64 zákona o obcích a § 19 vyhl. č. 388/2002 Sb. a bylo mu sděleno, že na změnu místní příslušnosti nemá obviněný právní nárok a že se správní orgán nedomnívá, že by v daném případě byly naplněny důvody pro postoupení k projednání přestupku jinému správnímu orgánu podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích. Správní orgán poznamenal, že odkazované ustanovení předpokládá jako důvod změny místní příslušnosti usnadnění projednání věci či existenci důležitých důvodů a v posuzovaném případě nebyla existence takových výjimečných důvodů obviněným žalobcem prokázána s tím, že vystavený nemocenský lístek není postačující. Dále správní orgán uvedl, že samotná skutečnost, že obviněný se trvale zdržuje v určité vzdálenosti od sídla projednávajícího orgánu, bez dalšího jako důvod nepostačuje. Není dán důvod upřednostňovat zájmy obviněného před nadbytečným a zvýšeným zatěžováním jiných osob, např. předvolaných svědků ke správnímu orgánu v místě bydliště obviněného, jako i nemožnost využít např. místní znalost u jiného správního orgánu.

Citované předvolání s výše uvedenými poučeními a vyjádřením správního orgánu k žádosti žalobce o postoupení věci Městskému úřadu ve Vsetíně bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 3.11.2015. Žádost o delegování věci Městskému úřadu Vsetín

žalobce zopakoval v dalším přípise doručeným správnímu orgánu 11.11.2015.

12.11.2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce ze dne 11.11.2015, tuto omluvu učinil žalobce e-mailem, žalobce uvedl, že i nadále je v pracovní neschopnosti a z tohoto důvodu se nařízených jednání na 12.11.2015, 16.11.2015 a 18.11.2015 nemůže zúčastnit. Uvedl, že jeho zdravotní stav se nelepší a požádal o odročení jednání na neurčito s tím, že jakmile se jeho zdravotní stav zlepší, bude správní orgán o tom informovat. Dále poznamenal, že i nadále trvá na projednání věci v jeho přítomnosti a na využití svého práva podle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Stručně zopakoval i svou žádost o delegování věci Městskému úřadu ve Vsetíně. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12.11.2015 plyne, že žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Provedl důkaz v protokole označenými listinami. Dne 12.11.2015 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil žalobce tím, že dne 9.6.2015 v 17:00 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Hyundai I40, RZ X, v katastru obce Příbor-Hájov, na silnici I/48, u připojovacího pruhu na tuto silnici ve směru další jízdy na obec Nový Jičín nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla Policií ČR jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 146 km/h a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu mimo obec o 50 km/h a více, přesně tedy o 56 km/h, tedy svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta v částce 5.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s tím, že zákaz počíná dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Dále žalobci byla uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000,- Kč. Rozhodnutí bylo vypraveno 16.11.2015. Ze spisu dále plyne, že e-mailovou omluvu ze dne 11.11.2015 z ústních jednání nařízených na 12.11.2015 se stanovením náhradních termínů na 16.11.2015 a 18.11.2015 žalobce doložil předložením originálu doručeného Městskému úřadu v Kopřivnici 13.11.2015 a současně žalobce předložil fotokopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, z něhož plyne, že vystaveno bylo 11.11.2015, práce neschopen byl žalobce od téhož data. Datum příští kontroly byl stanoven na 19.11.2015.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím své zástupkyně advokátky Mgr. M. odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolání bylo správnímu orgánu doručeno spolu s plnou mocí dne 14.12.2015.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

S žalobní námitkou žalobce, že správní orgán zkrátil jeho procesní práva tím, že neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání nařízeného na 12.11.2015, krajský soud

nesouhlasí. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z citovaného § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku, předpokládá určitou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá. To předpokládá, jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002.

Krajský soud předně zastává názor, že správní orgán I. stupně nepostupoval nezákonně, když nařídil ústní jednání na 12.11.2015 a v témže předvolání k ústnímu jednání stanovil náhradní termíny na dny 16.11.2015 nebo 18.11.2015 pro případ, že se z nařízeného ústního jednání (řádného termínu a vždy následujícího po sobě jdoucího náhradního termínu) žalobce včas a náležitě omluví. Text předvolání byl přehledný a srozumitelný, předvolání obsahuje samostatný odstavec, ve kterém je uvedeno, že v případě řádné omluvy na stanovený termín ústního jednání 12.11.2015, se stanovují náhradní termíny na 16.11.2015 a 18.11.2015.

Krajský soud souhlasí i se závěrem žalovaného ohledně vydání rozhodnutí dne 12.11.2015 za situace, kdy správní orgán neměl k dispozici písemnou omluvu, toliko e-mail ze dne 12.11.2015. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že doložil-li by žalobce do 5 pracovních dnů omluvu písemně a prokazatelně podle požadavku správního úřadu, trpělo by vydané rozhodnutí procesní vadou a bylo by to důvodem k jeho zrušení. O takovou situaci ovšem v projednávané věci nejde, neboť žalobce sice tuto omluvu učiněnou e-mailem doložil ve lhůtě 5 dnů originálem předaným k poštovní přepravě 12.11.2015 a doložil ji rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti od 11.11.2015, avšak z tohoto rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti neplyne, že by zdravotní stav žalobce byl natolik vážný, že by mu neumožňoval se jednání dne 12.11.2015 zúčastnit. Žalobce nic dalšího k tomuto rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, tedy lékařskou zprávu svého ošetřujícího lékaře, z níž by bylo možno seznat, jaký byl zdravotní stav žalobce stran jeho schopnosti dostavit se k ústnímu jednání, nepředložil. Ostatně ani v omluvě ze dne 11.11.2015 nic konkrétního stran svého zdravotního stavu nezmínil. Uvedl toliko to, že trvá jeho dočasná pracovní neschopnost a že se jeho zdravotní stav nelepší. Žádné informace, co mu fakticky brání dostavit se k ústnímu jednání, nesdělil. V rozsudku č. j. 6 As 215/2014-25 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský

úřad vyzvat k doložení dalších důvodů omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvy ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy.“ Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že žalobce, ač byl řádně předvolán k ústnímu jednání 12.11.2015, se nedostavil a neprokázal důležitý důvod omluvy. Závěr žalovaného, že vydané rozhodnutí netrpí v tomto smyslu vadou, je správný.

Krajský soud v těchto souvislostech odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 9 As 101/2012-160, v němž je uvedeno, že v případě sériových omluv z jednání, jako tomu bylo v projednávané věci, jak plyne z výše citovaného obsahu správního spisu, lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě, stále více úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou, konec citace. Krajský soud dále odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31 poznamenává, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu včas informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoliv.

Z výše uvedeného také plyne závěr soudu, že žalobce se vlastní vinou zbavil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V předvolání k ústnímu jednání na den 12.11.2015 a shodně v předchozích předvoláních k ústním jednáním bylo žalobci poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet z toho, že svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Při ústním jednání 12.11.2015 již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. K žalobním námitkám žalobce soud dále uvádí, že odvolací námitkou žalobce, která se týkala projednání přestupku v jeho nepřítomnosti při ústním jednání 12.11.2015, se žalovaný řádně vypořádal podrobně na straně 4 napadeného rozhodnutí a z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, zejména pak z pasáže na straně 4 je zřejmé vypořádání se i s námitkou, která se týkala práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podstatným je rovněž zjištění, že rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2015 bylo vypraveno dne 16.11.2015 a plná moc, jíž žalobce dne 13.11.2015 zmocnil advokátku Mgr. M. k zastupování ve správním řízení, byla správnímu orgánu doručena až 14.12.2015 v souvislosti s podaným odvoláním. Z uvedeného plyne, že námitka žalobce, že mu bylo odňato právo činit úkony a uplatňovat svá práva v řízení prostřednictvím své zástupkyně, není důvodná.

K žalobní námitce žalobce, že o jeho návrhu – žádosti o delegování věci Městskému úřadu Vsetín nebylo procesně správně rozhodnuto a že se s žádostí správní orgán I. stupně vypořádal toliko formou prostého sdělení o nevyhovění, krajský soud předně uvádí, že z ust. § 55 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, plyne, že k projednání přestupku je místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán. Není sporu o tom, že přestupek byl spáchán v územním obvodu Městského úřadu Kopřivnice. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně rozvedl své úvahy o správnosti postupu správního orgánu I. stupně, který žádosti žalobce o delegování věci Městskému úřadu

Vsetín nevyhověl a ztotožnil se i se způsobem a formou nevyhovění této žádosti o postoupení věci. Krajský soud sdílí závěry vyjádřené v rozsudku Krajského soudu v Ústí n. Labem č. j. 42 A 2/2012-49, v němž krajský soud vyslovil názor, že pokud správní orgán v přestupkovém řízení neshledá v žádosti účastníka důvody pro postoupení věci dle § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, sdělí to účastníkovi ve formě sdělení, tj. jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu z roku 2004 a takto postupoval i v projednávané věci správní orgán I. stupně, jak plyne z obsahu sdělení, které je obsaženo, včetně podrobné argumentace, v předvolání k ústnímu jednání ze dne 22.10.2015 (na 12.11.2015 s uvedením náhradních termínů).

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.8.2016

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně